

Sygn. akt XXIII Zs 69/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 sierpnia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy i Zamówień Publicznych w składzie:

Przewodniczący: SSO Andrzej Sobieszczański

po rozpoznaniu w dniu 31 sierpnia 2021 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi wykonawcy (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko zamawiającemu Skarbowi Państwa – Krajowe Biuro Wyborcze

na postanowienie Prezesa Krajowej Izby Odwoławczej

z dnia 7 maja 2021 r., sygn. akt KIO 1141/21

I. oddala skargę;

II. zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz Skarbu Państwa - Krajowego Biura Wyborczego 1 350 zł (tysiąc trzysta pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania skargowego.

SSO Andrzej Sobieszczański

Sygn. akt XXIII Zs 69/21

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 7 maja 2021 r. Prezes Krajowej Izby Odwoławczej zwrócił odwołanie wniesione przez (...) sp. z o.o. w W. (pkt 1) oraz nakazał zwrot z rachunku bankowego Urzędu Zamówień Publicznych na rzecz odwołującego kwoty 7 500 zł (pkt 2).

W uzasadnieniu postanowienia Prezes Krajowej Izby Odwoławczej wyjaśnił, że w dniu 14 kwietnia 2021 r. wpłynęło do Prezesa Krajowej Izby Odwoławczej odwołanie (...) Sp. z o.o. w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego na „usługę badania rocznych informacji finansowych partii politycznych o subwencji oraz rocznych sprawozdań finansowych partii politycznych w zakresie wpływów na Fundusz Wyborczy_cz. 47-49”.

Pismem z dnia 21 kwietnia 2021 r. wezwano Odwołującego o przesłanie dowodu uiszczenia wpisu w terminie przewidzianym na wniesienie odwołania.

W dniu 26 kwietnia 2021 r. wpłynęła do Prezesa Krajowej Izby Odwoławczej korespondencja elektroniczna mail Odwołującego, w którym przedłożył dowody uiszczenia wpisu z dnia 26 kwietnia 2021 r. na kwotę 4 000 zł oraz 3 500 zł. Termin na wniesienie odwołania, a tym samym na uiszczenie wpisu od odwołania upłynął w dniu 14 kwietnia 2021 r.

Odwołujący do dnia upływu terminu do wniesienia odwołania nie uiszczył wpisu w terminie przewidzianym na wniesienie odwołania w wymaganej przepisami prawa.

Skargę na powyższe postanowienie wniósł wykonawca (...) sp. z o.o. w W. zaskarżając je w całości.

Postanowieniu temu skarżący zarzucił:

1. naruszenie art. 518 ust. 1 ustawy z dnia 11 września 2019 roku prawo zamówień publicznych Dz.U. z 2019 poz. 2019 z.zm. (w skrócie: pzp), wynikające z błędnej wykładni przepisów w zakresie w jakim pomimo przedłożenia dowodu na wniesienie wpisu w prawidłowej wysokości w terminie 3 dni od daty wezwania Prezes KIO wydał postanowienie o zwrocie odwołania oraz wniesionego przez wykonawcę wpisu w kwocie 7500 zł,
2. zaniechanie szczegółowego pouczenia wykonawcy przez Prezesa KIO o trybie wniesienia skargi do Sądu Okręgowego w Warszawie, w szczególności w zakresie wniesienia opłaty sądowej oraz innych szczególnych procedur wynikających z p.z.p., w sytuacji gdy wykonawca działa bez pełnomocnika, o którym mowa w art. 130^{la} § 1 k.p.c.

Ewentualnie, w razie uznania przez Sąd że zarzuty powyższe nie stanowią naruszenia prawa przez Prezesa KIO, rozważnie następujących zarzutów wobec zaskarżonego postanowienia:

1. naruszenie przez Prezesa KIO art. 515 ust. 4 pkt. 2 pzp poprzez błędną ocenę, że w dniu 14 kwietnia 2021 roku upłynął termin do wniesienia odwołania w sytuacji, gdy dopiero upłynie on po sześciu miesiącach od zawarcia z zamawiającym umów z dnia 19 lutego 2021 roku,
2. braki w wezwaniu Prezesa KIO z dnia 21 kwietnia 2021 roku, w szczególności, polegające na braku ustalenia kwoty na jaką należy przedstawić dowód wniesienia opłaty, skutkujące zaniechaniem sprecyzowania przedmiotu wezwania,
3. zaniechanie szczegółowego pouczenia wykonawcy przez Prezesa KIO o trybie wniesienia skargi do Sądu Okręgowego w Warszawie, w szczególności w zakresie wniesienia opłaty sądowej oraz innych szczególnych procedur wynikających z pzp, w sytuacji gdy wykonawca działa bez pełnomocnika, o którym mowa w art. 130^{la} § 1 k.p.c.

W związku z powyższym skarżący wniósł o:

1. dopuszczenie jako dowód w sprawie następujących załączników do niniejszej skargi oraz zeznań:
 - a) treści wezwania Prezesa KIO z dnia 21 kwietnia 2021 roku,
 - b) treści zaskarżonego postanowienia Prezesa KIO z dnia 7 maja 2021 roku,
 - c) planu zamówień publicznych nr (...) z dnia 9 lutego 2021 roku zaktualizowanego w dniu 06 kwietnia 2021 roku zawierającego zamówienie na kwotę 238 500 zł,
 - d) ogłoszeń zmieszczonych przez zamawiającego w Biuletynie Zamówień Publicznych w związku z podzieleniem zamówienia z wolnej ręki znajdującego się w planie zamówień publicznych pod nr (...) na 1 7 części z powodu wcześniejszego wyboru 17 wykonawców spośród ponad tysiąca firm audytorskich funkcjonujących na rynku w Polsce,
 - e) zeznań skarżącej na okoliczność trybu udzielania przez zamawiającego zamówienia oraz jego realizacji, a także ograniczeń dotyczących postępowania odwoławczego prowadzonego przed KIO,
2. zobowiązanie Prezesa KIO do przekazania Sądowi treści złożonego przez wykonawcę odwołania z dnia 14 kwietnia 2021 roku wraz ze wszystkimi jego załącznikami,
3. zobowiązanie Prezesa KIO do przekazania dowodu na opublikowanie przez zamawiającego ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości oraz skierowanie sprawy do dalszego rozpoznania przez KIO.

Wniósł o zasądzenie na rzecz skarżącej/wykonawcy kosztów procesu według norm przepisanych.

Wniósł o rozważenie przez Sąd Okręgowy w Warszawie wystąpienia z wnioskiem do Sądu Najwyższego o rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego dotyczącego interpretacji przepisów ustawy z dnia 11 września 2019 roku prawo zamówień publicznych obowiązujących od 1 stycznia 2021 roku, a w szczególności zadanie następującego pytania:

„Czy zgodnie z przepisami art. 517 do art. 519 ustawy prawo zamówień publicznych (Dz. U. 2019 poz. 2019 ze zm.) w stanie prawnym obowiązującym od 1 stycznia 2021 roku działający osobiście wykonawca, który' w terminie 3 dni od dnia otrzymania wezwania do uzupełnienia braków formalnych przekazał Krajowej Izbie Odwoławczej dowód uiszczenia wpisu od wniesionego odwołania w prawidłowej wysokości, uzupełnił braki formalne wniesienia wpisu od wniesionego wcześniej odwołania pomimo, że samej wpłaty wpisu dokonał w dniu, w którym przekazał dowód wpisu, a nie w dniu w którym upływał termin do wniesienia odwołania ?”

W odpowiedzi na skargę przeciwnik skargi – zamawiający Skarb Państwa – Krajowe Biuro Wyborcze wniósł o:

- 1) oddalenie w skargi całości jako oczywiście bezzasadnej,
- 2) rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym wobec braku wniosku skarżącej o rozpoznanie sprawy na rozprawie;
- 3) zasądzenie od skarżącej/wykonawcy (...) sp. z o.o. na rzecz pozwanego – Skarbu Państwa – Krajowego Biura Wyborczego kosztów postępowania, a w tym kosztów postępowania odwoławczego obejmujących także koszty zastępstwa procesowego, w wysokości dwukrotności stawki minimalnej według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Skarga wniesiona przez wykonawcę (...) sp. z o.o. w W. jest oczywiście bezzasadna.

Przed przystąpieniem do rozważań bezpośrednio dotyczących zasadności skargi wyjaśnić należy podstawy rozpoznania skargi na posiedzeniu niejawnym oraz w składzie jednego sędziego.

Zgodnie z 579 ust. 2 ustawy z dnia 11 września 2019 r. Prawo zamówień publicznych (tj. Dz.U z 2021 r., poz. 1129 ze zmianami) w postępowaniu toczącym się wskutek wniesienia skargi stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego o apelacji, jeżeli przepisy niniejszego rozdziału nie stanowią inaczej. W niniejszym postępowaniu znajduje zatem odpowiednie zastosowanie art. 374 k.p.c., który stanowi, że sąd drugiej instancji może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, jeżeli przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym jest niedopuszczalne, jeżeli strona w apelacji lub odpowiedzi na apelację złożyła wniosek o przeprowadzenie rozprawy, chyba że cofnięto pozew lub apelację albo zachodzi nieważność postępowania. Ponieważ skarżąca wnosząc skargę, ani przeciwnik skargi w odpowiedzi na skargę nie złożyli wniosku o przeprowadzenie rozprawy, a Sąd Okręgowy uznał, że jej przeprowadzenie nie jest konieczne, skarga rozpoznana została na posiedzeniu niejawnym. Podkreślić przy tym należy, że na podstawie art. 374 k.p.c. w zw. z art. 579 ust. 2 p.z.p. wniosek o przeprowadzenie rozprawy może być zgłoszony jedynie w skardze lub odpowiedzi na nią, a nie w dowolnym momencie postępowania skargowego.

Możliwość rozpoznania skargi na posiedzeniu niejawnym wynikała zatem z treści art. 374 k.p.c. w zw. z art. 579 ust. 2 p.z.p., a nie jak twierdzi skarżąca z art. 15 zzs³ ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem covid-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (tj. Dz.U. z 2020 r., poz. 1842 ze zmianami). Tym samym wniosek skarżącej o przeprowadzenie rozprawy, zgłoszony w piśmie z dnia 19 sierpnia 2021 r., nie mógł wywrzeć zamierzonego przez nią skutku. Nie dość, że przepis art. 15 zzs³ ustawy covidowej z dnia 2 marca 2020 r. dotyczy jedynie spraw, w których apelację wniesiono przed dniem 7 listopada 2019 r., to mocą ustawy z dnia 28 maja 2021 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2021 r. poz. 1090) został on uchylony z dniem 3 lipca 2021 r. Na podstawie art.

6 ust. 1 ustawy z dnia 28 maja 2021 r. Przepisy ustawy zmienianej stosuje się również do postępowań wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie tej ustawy.

Dodatkowo ustawą z dnia 28 maja 2021 r. wprowadzono zmianę art. 15 zzs¹ ustawy z dnia 2 marca 2020 r., w której dodano ust. 1 pkt 4), zgodnie z którym 4) w pierwszej i drugiej instancji sąd rozpoznaje sprawy w składzie jednego sędziego; prezes sądu może zarządzić rozpoznanie sprawy w składzie trzech sędziów, jeżeli uzna to za wskazane ze względu na szczególną zawilgość lub precedensowy charakter sprawy. Jak już wspomniano po myśli art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 28 maja 2021 r. również ten przepis stosuje się do postępowań wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie tej ustawy.

W konsekwencji na podstawie art. 15 zzs¹ ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem covid-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych skarga wniesiona przez (...) sp. z o.o. rozpoznana została w składzie jednego sędziego.

Przechodząc do merytorycznej oceny zasadności wniesionej skargi podkreślić należy, że

zgodnie z art. 517 ustawy Prawo zamówień publicznych

1. Odwołanie podlega rozpoznaniu, jeżeli:

- 1) nie zawiera braków formalnych;
- 2) uiszczono wpis w wymaganej wysokości.

2. Wpis uiszcza się najpóźniej do dnia upływu terminu do wniesienia odwołania.

Z przepisu tego w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości wynika, że termin na uiszczenie wpisu jest tożsamy z terminem do wniesienia odwołania.

Z kolei zgodnie z art. 518 ust. 1 p.z.p. jeżeli odwołanie nie może otrzymać prawidłowego biegu wskutek niezachowania warunków formalnych, braku pełnomocnictwa lub braku dowodu uiszczenia wpisu w terminie, o którym mowa w art. 517 ust. 2, Prezes Izby wzywa odwołującego, pod rygorem zwrócenia odwołania, do poprawienia lub uzupełnienia odwołania lub złożenia dowodu uiszczenia wpisu lub dokumentu potwierdzającego umocowanie do reprezentowania odwołującego, w terminie 3 dni od dnia doręczenia wezwania. Treść tego przepisu potwierdza zatem dodatkowo, że termin na uiszczenie wpisu od odwołania jest identyczny z terminem na wniesienie odwołania. Wezwanie do uzupełnienia odwołania, wbrew stanowisku skarżącej, nie otwiera zatem terminu do uiszczenia wpisu od odwołania, a jedynie umożliwia złożenie dowodu jego uiszczenia w wymaganej wysokości, w wyznaczonym terminie, tj. w terminie do wniesienia odwołania. Potwierdza to zresztą treść art. 518 ust. 4 p.z.p., zgodnie z którym w przypadku doręczenia odwołującemu wezwania, o którym mowa w ust. 1, wcześniej niż na 3 dni przed upływem terminu do wniesienia odwołania, odwołujący może uzupełnić dowód uiszczenia wpisu najpóźniej do upływu terminu do wniesienia odwołania. Z przepisu tego wynika zatem, że niezależnie od upływu terminu do złożenia dowodu uiszczenia wpisu wynikającego z wezwania, odwołujący brak ten może uzupełnić później, byle nastąpiło to przed upływem terminu na złożenie odwołania.

Z zacytowanych przepisów wynika zatem, że uiszczenie wpisu od odwołania w prawidłowej wysokości w terminie 3 dni od dnia doręczenia wezwania Prezesa Krajowej Izby Odwoławczej i złożenie dowodu uiszczenia tego wpisu nie oznacza prawidłowego wykonania wezwania, o którym mówi art. 518 ust. 1 p.z.p. Przepis ten daje bowiem jedynie szansę złożenia dowodu uiszczenia wpisu, uiszczonego w terminie do złożenia odwołania, jeżeli z jakichś względów dowód taki nie został dołączony do odwołania. W żadnym zaś razie nie otwiera, ani nie modyfikuje terminu uiszczenia wpisu oznaczonego w art. 517 ust. 2 p.z.p.

Nie miała też racji skarżąca podnosząc zarzut naruszenia przez Prezesa Krajowej Izby Odwoławczej art. 515 ust. 4 pkt 2 ustawy Prawo zamówień publicznych. Podnosząc ten zarzut skarżąca wskazywała, że wbrew stanowisku Prezesa,

dnia 14 kwietnia 2021 r. nie upłynął termin do wniesienia odwołania, gdyż upłyne on dopiero po 6 miesiącach od zawarcia umów z dnia 19 lutego 2021 r.

Zgodnie z art. 515 ust. 4 pkt 2) ustawy p.z.p. jeżeli zamawiający nie opublikował ogłoszenia o zamiarze zawarcia umowy lub mimo takiego obowiązku nie przesłał wykonawcy zawiadomienia o wyborze najkorzystniejszej oferty lub nie zaprosił wykonawcy do złożenia oferty w ramach dynamicznego systemu zakupów lub umowy ramowej, odwołanie wnosi się nie później niż w terminie 6 miesięcy od dnia zawarcia umowy, jeżeli zamawiający:

a) nie opublikował w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej ogłoszenia o udzieleniu zamówienia albo

b) opublikował w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej ogłoszenie o udzieleniu zamówienia, które nie zawiera uzasadnienia udzielenia zamówienia w trybie negocjacji bez ogłoszenia albo zamówienia z wolnej ręki.

Skarżąca nie dostrzegła jednak, że przewidziany w art. 515 ust. 4 pkt 2) p.z.p. sześciomiesięczny termin na wniesienie odwołania dotyczy jedynie zamówień, co do których istnieje obowiązek publikowania w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. Obowiązek ten dotyczy zaś jedynie zamówień przekraczających progi unijne, o których mowa w art. 3 p.z.p. Nie ulega zaś wątpliwości, że zamówienie, którego dotyczyło odwołanie progów unijnych nie przekraczało, a co za tym idzie nie istniał tu obowiązek publikacji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. W konsekwencji nie mógł mieć tu zastosowania sześciomiesięczny termin na wniesienie odwołania przewidziany w art. 515 ust. 4 pkt 2) p.z.p.

Wyjaśnić należy że właściwym miejscem publikacji ogłoszeń w przedmiotowym postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego był Biuletyn Zamówień Publicznych. Obowiązek stosownych publikacji ogłoszeń w tym publikatorze został zaś przez zamawiającego zrealizowany, dnia 12 lutego 2021 r. ukazało się w nim bowiem ogłoszenie nr (...) o zamiarze zawarcia umowy, a dnia 4 marca 2021 r. ogłoszenie nr (...) w zawierające uzasadnienie udzielenia zamówienia w trybie zamówienia z wolnej ręki.

Chybiony był też zarzut wskazujący na braki wezwania Prezesa Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 21 kwietnia 2021 r. polegające na braku ustalenia kwoty wpisu, którego dowód uiszczenia miał zostać przedstawiony skutkującym zaniechaniem sprecyzowania przedmiotu wezwania.

Zarzut ten nie mógł zasługiwać na uwzględnienie choćby z tego względu, że wpis od skargi po myśli art. 517 ust. 2 p.z.p. powinien zostać uiszczony najpóźniej do dnia upływu do wniesienia skargi, a termin ten upłynął zanim wezwanie do uiszczenia wpisu zostało odwołującej wysłane. Ponadto, co już wyżej wyjaśniono odwołująca wezwana została nie do uiszczenia wpisu, a do przedstawienia dowodu jego uiszczenia w terminie. Tym samym gdyby nawet odwołująca wezwana została do uiszczenia konkretnej kwoty i tak nie miałyby to znaczenia, gdyż termin na uiszczenie wpisu upłynął przed wezwaniem odwołującej do jego uiszczenia. Kolejnym argumentem przemawiającym za bezzasadnością tego zarzutu jest fakt, że brak określenia konkretnej kwoty wpisu w wezwaniu do przedstawienia dowodu jego uiszczenia nie przeszkodził odwołującej w prawidłowym określeniu wysokości wpisu na kwotę 7 500 zł. Wysokość tego wpisu wynika wprost z § 2 ust. 1 pkt 1) rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 2020 r. w sprawie szczegółowych rodzajów kosztów postępowania odwoławczego, ich rozliczania oraz wysokości i sposobu pobierania wpisu od odwołania (Dz.U. z 2020 r., poz. 2437), jego ustalenie nie wymaga przy tym żadnych operacji matematycznych.

Dla Sądu Okręgowego nie do końca zrozumiałe są intencje skarżącej, która zarzuciła, że Prezes Krajowej Izby Odwoławczej nie pouczył jej o trybie wniesienia skargi, w szczególności w zakresie wniesienia opłaty sądowej oraz innych szczególnych procedur wynikających z p.z.p., w sytuacji gdy wykonawca działa bez pełnomocnika, o którym mowa w art. 130^{1a} § 1 k.p.c. Odnosząc się do tak sformułowanego zarzutu podkreślić przede wszystkim należy, że skarga dotyczy zwrotu odwołania wniesionego do Prezesa Krajowej Izby Odwoławczej, a nie odrzucenia skargi od Orzeczenia Krajowej Izby Odwoławczej wniesionej do tut. Sadu. Nie jest zatem wiadomo, nie wyjaśniła tego również skarżąca, w jaki sposób i dlaczego brak właściwego pouczenia o terminie i sposobie wniesienia skargi (o ile rzeczywiście miało miejsce) miałyby mieć wpływ na ocenę zasadności zwrotu odwołania wniesionego do Prezesa Krajowej Izby Odwoławczej. Końcowo stwierdzić należy, że brak właściwego (jak twierdzi skarżąca) pouczenia w żaden sposób nie

ograniczył, a tym bardziej nie uniemożliwił skutecznego wniesienia skargi na postanowienie Prezesa Krajowej Izby Odwoławczej, o czym najlepiej świadczy niniejsze postępowanie.

Wbrew stanowisku skarżącej w rozpoznawanej sprawie nie wystąpiło też zagadnienie prawne budzące poważne wątpliwości, które wymagałoby przedstawienia do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem jeżeli przy rozpoznawaniu apelacji powstanie zagadnienie prawne budzące poważne wątpliwości, sąd może przedstawić to zagadnienie do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu, odraczając rozpoznanie sprawy. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, że „Ustanowiona w art. 390 § 1 KPC instytucja pytań prawnych, jako odstępstwo od konstytucyjnej zasady niezawisłości orzeczniczej sędziów, którzy w sprawowaniu swojego urzędu podlegają jedynie Konstytucji oraz ustawom (art. 178 ust. 1 Konstytucji RP), wymaga ścisłej wykładni, zaś merytoryczna, wiążąca pomoc prawna Sądu Najwyższego, może nastąpić wyłącznie wtedy, gdy zachodzi rzeczywista potrzeba wyjaśnienia poważnych wątpliwości prawnych o decydującym znaczeniu dla rozstrzygnięcia sprawy, pozostających z tym rozstrzygnięciem w związku przyczynowym.”.

Zdaniem Sądu Okręgowego przy rozpoznawaniu skargi w niniejszej sprawie nie wystąpiły jakiegokolwiek wątpliwości związane czy to z treścią przepisów będących podstawą zwrotu odwołania wskazanych przez skarżącą, czy to wynikające z orzecznictwa w tym przedmiocie lub wypowiedzi doktryny. W ocenie Sądu Okręgowego treść przepisów art. 517 ust. 2 oraz art. 518 ust. ustawy Prawo zamówień publicznych, które były podstawą zwrotu odwołania przez Prezesa Krajowej Izby Odwoławczej jest jednoznaczna, a ich wykładnia nie nastęrcza najmniejszych nawet wątpliwości interpretacyjnych, nie mówiąc o tym by wątpliwości te były poważne. Jak się wydaje rzeczywistą przyczyną sformułowanego w skardze wniosku o skierowanie pytania prawnego do Sądu Najwyższego jest nie tyle dostrzeżone przez skarżącą zagadnienie prawne budzące wątpliwości, co brak akceptacji i zgody na treść tych przepisów i negatywne konsekwencje wynikające z nich dla skarżącej. Innymi słowy intencją skarżącej nie jest wyjaśnienie budzącego poważne wątpliwości zagadnienia prawnego, te bowiem w niniejszej sprawie nie występują, a próba przeforsowania własnej interpretacji przepisów art. 517 ust. 2 i art. 518 ust. 1 p.z.p. pomijającej ich rzeczywiste brzmienie.

Z przedstawionych względów, uznając podniesione w skardze zarzuty i argumenty za bezzasadne, Sąd Okręgowy na podstawie art. 588 ust. 1 ustawy Prawo zamówień publicznych skargę tą oddalił.

O kosztach postępowania skargowego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 589 ust. 1 p.z.p. obciążając obowiązkiem ich zwrotu skarżącego (...) sp. z o.o. w W., którego skarga została w całości oddalona. Zgodnie z tym przepisem strony ponoszą koszty postępowania stosownie do jego wyniku.

Koszty postępowania wywołanego wniesieniem skargi, poniesione przez zamawiającego Skarb Państwa – Krajowe Biuro Wyborcze sprowadzają się do wynagrodzenia reprezentującego go radcy prawnego w kwocie 1 350 zł ustalonego od wartości przedmiotu zaskarżenia na podstawie § 2 pkt 4 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U z 2018 r., poz. 265 ze zm.), z uwzględnieniem okoliczności, iż pełnomocnik ten nie prowadzili sprawy przed Krajową Izbą Odwoławczą, tj. 75% stawki minimalnej.

Wypada zauważyć, że żaden przepis w/w rozporządzenia nie określa wysokości wynagrodzenia radcy prawnego w sprawach ze skargi na wyrok Krajowej Izby Odwoławczej. Brak jest również podstaw by poszukiwać dalekich analogii z innymi przepisami określającymi wysokość stawki w poszczególnych rodzajach spraw. Dlatego zdaniem Sądu zastosowanie powinny tu znaleźć postanowienia § 2 w/w rozporządzenia określającego w sposób najbardziej ogólny stawki minimalne uzależniającego ich wysokość od wartości przedmiotu sprawy (tu zaskarżenia).

SSO Andrzej Sobieszczański